

[Stavad]

skole for børn af indvandrere og flygtninge, en anden for børn af jævne familier, og så bliver der nok også eliteskolen for de riges, de smukke og de fattigfines børn. Alle dem, der skal forberedes til optagelse i det finere selskab, vil kunne starte opdragelsen allerede i børnehaveklasse.

Finansministeren sikrer også, at vi kan få rigtige elitegymnasier for de kloge og de rige. Ministeren vil tillægge rektor på den enkelte gymnasieskole eller det enkelte kursus diktatoriske beføjelser, så han alene kan afgøre, hvilke ansøgere der skal optages. Eller med andre ord: Rektor får ret til at sortere de unge fra, som han ikke ønsker på sit gymnasium. For de unges videre muligheder i tilværelsen vil det blive helt afgørende, på hvilken uddannelsesinstitution man får sin eksamen.

Samtidig betragter finansministeren dette system som startsignalet for øget brugerbetaling. Vil den enkelte forbruger have kvalitet i den offentlige service, er det hensigten, at man skal have tegnebogen frem. Jo, der bliver sikkert nok et friere valg for dem, der har råd til at betale, hr. finansminister. Det hjælper også, hvis man har to biler i familien, for så betyder afstandene mindre, især hvis en hjemmearbejdende mor har tid til at hente og bringe børnene i den skole, som bedst lever op til familiens ønsker og krav.

Tilsyneladende generer det heller ikke regeringen og slet ikke regeringspartiet Venstre, der har det nære samfund som et fast tema i festtalerne, at konsekvensen bliver en udtynding af servicetilbudene i de tyndere befolkede områder. Det vil igen betyde færre valgmuligheder – om overhovedet nogen – for mange i disse områder.

Hensigten med forslagene er ikke at fjerne ventelisterne på de områder, hvor det er hovedproblemet. Ak nej, ambitionsniveauet er, som finansministeren skriver i sin redegørelse, at det kan føre til en udjævning af ventelisterne. Man får altså friere mulighed for at vælge, hvilken venteliste eller hvilken kø man vil stå i. Socialdemokratiets ambitioner er derimod at nedbringe og allerhelst afskaffe ventelisterne, altså at tilbyde borgerne reelle valgmuligheder.

Der er heller ikke lagt op til at højne kvaliteten af de offentlige servicetilbud. Tværtimod er der stor risiko for, at kvaliteten bliver ringere

og ikke bedre for de mange. Gennemføres regeringens forslag, som de ligger, vil det betyde spild af ressourcer, fordi der ikke kan planlægges.

Amtsborgmester Erling Tiedemann fra regeringspartiet Venstre har for nylig besøgt Wales, og i det seneste nummer af bladet Danmarks Amtsråd har han skrevet om det, han kalder Maggies og Majors England og virkningerne af den politik, som den konservative regering har ført. Han skriver bl.a.:

»I sig selv er valgfrihed, brugerindflydelse osv. gode mål, men det gælder for dem, som det gælder for alle mål, at de skal tilstræbes med fornuft og på en måde, hvor negative bivirkninger ikke ender med at blive den væsentligste effekt.«

Senere i artiklen skriver Erling Tiedemann:

»En taksameterfinansiering pr. elev vil eksempelvis gøre det sværere og sværere at oprettholde skoler og uddannelsesinstitutioner i tyndere befolkede egne. Institutioner og uddannelsesmuligheder vil samle sig i de helt store byer, og overurbaniseringen vil fortsætte med det resultat, at vi får yderligere sociale problemer og stigende udgifter som følge heraf. Så kan man nok rose sig af, at man har gennemført den totale brugerstyring gennem valgfrihed på institutionsområdet, men de samlede samfundsudgifter er ikke nødvendigvis blevet mindre. Det er derimod livskvaliteten i de egne af landet, der som resultat er blevet kulturelt og socialt forarmet. Jeg siger ikke, at man skal opgave rigtige stræbemål, jeg siger, at man skal gennemføre dem med fornuft.«

Det synes jeg er kloge ord af en fremtrædende venstremand i en ulvetid for udsatte områder og udsatte grupper, og Erling Tiedemann afrunder da også sin artikel og sine tænksomme iagttagelser med følgende betragtninger:

»Det er en oplevelse at besøge waliserne, som er nogle dejlige mennesker, men det er trist at opleve, hvordan frustrationen breder sig i samfundet, fordi de fleste helt uden hensyn til partifarve udmærket kan se, hvor den konservative politik vil føre hen. På vej hjem kiggede vi igen ud ad kupévinduet, og synet får én til at glæde sig over, at ingen har haft magt til at gennemføre en tilsvarende politik i Danmark.«

Socialdemokratiet vil gøre sit til, at en konservativ finansminister heller ikke får magt til